

113. Ung Erik mötte Karin sin

1. Ung Erik mötte Karin sin
på skogens öde stig
Han frågte: "Vill du bliva min,
så vill jag älska dig
som maka uti nöd och lust
allt intill livets sista pust
- Tralilalala, tralilalala, tralilalilalala -

2. Skön Karin rodnade och log
och svarade: »Välan,
jag älskar dig, det vet du nog,
så ömt, som älskas kan
Men om du skulle svika mig,
den högsta gud han löne dig!»

3. "Förr skola stjärnor falla ner
som pärlor till vår jord,
än jag dig nånsin överger
Gud hörer mina ord
Han straffe mig till evig tid,
om jag ej trofast blir därvid"

4. Så talte Erik ömt och slöt
skön Karin i sin famn
och från dess rosenläppar fick
en kyss så lång och varm
Ja, sälla voro båda två,
till julen skulle bröllop stå

5. Ur Eriks famn sig Karin drog
och hän mot hyddan lopp
På munnen brände kyssen het
och pulsen i galopp,

Väl hundra slag hennes hjärta slog
för varje vingat steg hon tog

6. Nog blev hon något mera lugn,
då hon allt för modern sagt,
och denna med ett om och men
sitt bifall därtill lagt
Samt även några varningsord,
hur falskheten är stor på jord

7. Att Erik ej otrogen var,
det visste Karin väl
och därför alla söcknedar
med livad håg och själ
hon snäll från rock till vävstol gick
för allt till julen ha i skick

8. När veckans dagar voro slut
och söndagssolen sken,
flög hon sa glättigt som ett bi
till täppans åkerren
Hon blommor plockade i hast
och band en färgrik blomsterkvast

9. Med denna på sin psalmbok gick
hon sedan till guds hus
Och säkert var att Erik fick
den, innan solens ljus
hann sjunka bakom bergen ner,
ja, han fick kanske ändå mer

10. Snart flydde månader och dar,
snart sommarn gick sin kos
och hösten kom och Karin blev
ej mer den enda ros,

som blommade i lundens snår,
så yppig som i blomrik vår

11. En söndag satt hon hemma själv
i ljuva drömmar sänkt
och speglade sig i den älv,
som rann förbi dess tjäll
Hon satt där än, då modern kom,
helt rörd från herrans helgedom

12. »Min dotter", sade modern ömt,
»Jag sorgen till dig bär
Ung Erik har nu dig förglömt,
han har en annan kär
Det lystes första gång i dag,
att det är sant försäkrar jag"

13. Med tårad blick och bleknad kind
steg Karin hastigt upp
och såg sig om: "Du kalla vind",
hon sade, "styr mitt lopp"
Och med ett språng skön Karin låg
i strida älvens kalla våg

14. Om trenne veckor Erik for
till kyrkan med sin brud
och inför altarringen svor
vid alla världars gud
att denna uti lust och nöd
med trohet älska till sin död

15. Ur templet bröllopsskaran skred
med fröjdefull musik,
allt efter ortens bruk och sed
Man mötte där ett lik

vid kyrkogårdens gröna port,
det bärs till gravens stilla ort

16. »Vem är den döde som man bär?"
ung Erik sporde nu
"Du säkert henne minnes väl
Skön Karin är det ju,
som döden i förtvivlan fann»,
så svarade en gammal man

17. Hemsk såsom döden till att se
och mörk som stjärnlös natt,
med dystra ögon stirrande
gav Erik upp ett skratt,
så vilt som ulvens hesa skrån
och lopp från bröllopsskaran hän

18. Nu irrar han båd' natt och dag
med vanvett bygden kring,
med dystra vridna anletsdrag,
ej frid på jordens ring
han får i sina levnadsdar,
för falskt han kärlek svurit har

19. Men uti gravens stilla sköt'
skön Karin njuter ro
och sover där en sömn så söt
i gravens stilla bo
Och dit går mången ömsint mö
att tårar gjuta, blommor strö.
Tralilalala, tralilalala! Tralila lilalala!
Pehr Thomasson

*/Ord av Pehr Thomasson. Ur Sv. Eduard, "200
Gamla kända visor", nr 113/*